

שרון מסתבך

„ברגע זה לא היה שום דבר שיכול להצביע על שפיות-דמיון בין גוף מסויים אחד לגוף מסויים שני.“
כאן נשאלת השאלה: כן, מדוע היה צורך להיכנס לעיר, אך חברי הוועדה לא לחצו.

ברק: „גם לא היה שיקול רלוואנטי?“
שרון: „גם כמקובל בין ערבים אינו כולל ילדים, נשים וקנאים.“

וזהי תשובה מדהימה, בעיקר משום ששרון יודע מה קרה בתל אל-זעתר. שרון סיפר, שההחלטה להיכנס לביירות התקבלה סמוך לחצות ביום השלישי. בי פעם הראשונה דובר על הצורך בכניסה בשיחה בין שרון ובגין, בין השעות 7 ו-8 בערב. דובר אף עם הרמטכ"ל.

לחסוך

בחיילים

ברק: „דובר על חסיד הפלאנגות?“
שרון: „לא.“ כהן: „דובר על כך עם הרמטכ"ל?“ שרון: „לא.“ שרון ציין שבישיבה הסגורה הוא יפרט מתי כן דובר על כניסת הפלאנגות.

לדבריו, ההחלטה הממשלתית על הכניסה לביירות התקבלה בשיחה או שתיים בין ראשיה-ממשלה ורפול בסביבות חצות, ואיתו — כעבור כמה דקות, כשהיה בדרכו לביהו.

כהן היקשה לגבי מועד ההחלטה על כניסת הפלאנגות. שרון בשלו, רוצה בדי-לתיים סגורות.

כהן אינו מרפה: „מה היה התוכן לגבי חסיד הפלאנגות?“ שרון מחפש מיסמך

כהן וברק ביקשו לדעת מה דובר על תוכנית הפלאנגות בקשר למחנות-הפליי-טיס. שרון חזר שוב על עמדת הממשלה, שעיקרה היה לא לאפשר לפלאנגות להרוס את המחנות, אך ביקש לפרט רק בדלתיים סגורות.

בשלב זה עברו חברי הוועדה לדבר על האירועים שהובילו לכניסת כוחות צה"ל לביירות ולפריצת הפלאנגות למחנות.

שרון נשאל מה עשה ביום השלישי, ה-14 בספטמבר, בשעות אחר-הצהרים, כש-התברר שבג'מיל מת. הוא סיפר, ששמע על-ידי כואדס מסויים, שאיתו התבקש להתקשר. הוא הגיע למישרדו בתל-אביב ו-קיים שורת-התייעצויות עם ראשי המוסד, ראש שירותי-הביטחון וראש אמ"ן. עד 7 בערב הוא התייעץ עם רפול, שוחח טלפון-נית עם בגין, כאשר הכלל היה פשוט — רק כאשר ישראלי יראה את ג'מיל, ייקבע בוודאות אם הוא חי.

שרון סיפר בפתחת נאומו הכתוב, ש-צה"ל ידע כי אש"ף השאיר 2000 איש, נשק ותשתית בביירות, אך ישראל דחתה את הטיפול בכך לשלב מאוחר יותר. רצח ג'מיל זירז את הכניסה. כאן חזר שרון לאותו עניין.

בתחילה הוא תיאר את ראשי הפלאנגות והגיש מיסמך המתאר את תולדות חייהם ואופיים של ראשי הכוחות הלבנוניים. אחר-כך תיאר באופן כללי את המערכת הצבאית שלהם: „לא ראיתי מערכת שפור עלת מתוך יצרים משולהבים.“

הוא הסביר, שבביירות נשאר — מלבד 2000 אנשי אש"ף — עוד 7000 אנשי מל"י ציות חמושים. צה"ל יקשה מגרעין חדש ומכך שכל הצדדים יפגעו באוכלוסיה, אך

בה לפני העיתונאים. כהן לא קיבל את עצתו של שרון, וכך יכלו העיתונאים ל-האזין במשך שעתיים וחצי לחקירה מרתקת.

שרון פתח בנאום פוליטי על מטרות ה-מילחמה, על הסיבות לכניסה לביירות אחר-רי רצח בשיר ג'מיל, על עלילת-הדם ש-העלילו על הישראלים בנוגע לסבה, וסמוך לשעה 9.30 הציע לסגור את הישיבה ל-עיתונאים. כהן הודיע שהדיון יתנהל על-ידי כללי חוק ועדת-החקירה, והעיתונאים הוסי-ארו באולם.

בדלתיים

סגורות

הישיבה כהן, ששאל את רוב השאלות ביקש מייד לדעת, מה היה ידוע על יחסן של הפלאנגות לאוכלוסיה הפלסטינית בלבנון עד לרצח ג'מיל.

שרון הודה שקיים יחס של אנטגוניזם לפלסטינים. כהן ביקש לדעת אם ידועים מעשי טבח לפני רצח ג'מיל. בתשובתו, הפריד שרון בין התקופה שלפני מילחמת הלבנון והתקופה מאז כניסת צה"ל לאזור. הוא הזכיר מעשי טבח הדדים, וכמובן, את טבח תל אל-זעתר המפורסם בביירות, שבו נטבחו פלסטינים על-ידי הפלאנגות והצבא הסורי.

כלומר, שרון ידע מיהם הפלאנגות וכיצד הם טובחים גם באוכלוסיה האזרחית. שרון הזכיר גם במילחמת הלבנון, לסע-תתפו הפלאנגות במילחמת הלבנון, לתו-נתו, כדי לחסוך בחייה-ישראלים, וכדי שהפלאנגות יוהו ביתר קלות לוחמים פלסטיניים בשטחים שנכבשו.

כאורה, היה התרגיל פשוט. אריק שרון ינסה להציל את ראשה-הממשלה. בעת מתן עדותו לפני ועדת-החקירה ל-עניין הטבח בביירות, ויגולל את האשמה על הרמטכ"ל. כל זאת, כדי להבטיח את עתידו הפוליטי.

כאשר סיים שרון את עדותו, היה ברור דבר אחד — שרון סיבך את עצמו היטב. הוא החדיר בעורמה למחנות-פליטים רוצחים, שאותם הכיר ממיקרי-טבח קוד-מים, ללא אישור מעודכן, והופתע שהם, רצחו לא רק גברים אלא גם נשים וילדים. שלושת חברי-הוועדה, השופטים העל-יונים יצחק כהן ואהרון ברק, האלוף (מיל.) יונה אפרת, חקרו את שרון בנימוס, אך המלכודת שהם טמנו לו, לפחות בישיבה הגלוויה של הוועדה, יבשו את גרונו. שלוש כוסות מים לגם שריהביטחון במהלך החקירה, שבסופה נסם לרוחה, כאשר התבשר שהסיוט הופסק עד לישיבת אחר-הצהרים הסגורה.

שרון הגיע לישיבה מצוייד היטב. לצידו ישבו שני עוזרים: מזכירו רבי-שרן עודד שמיר, ואלוף-מישנה, קצין ביחידה לבי-סתן לארבי בלישכת השר, מאחריו ישבו דרוכים כל הזמן אישתו, לילי שרון, ו-יועצו לענייני-תיקשורת, אורי דן.

כעבור דקות התברר, ששרון הכין תרי-גיל נוסף, הפעם לאמצעי-התיקשורת. בי-משך ימים נמסר בשמו שהוא רוצה לה-עיד בדלתיים-פתוחות, משום שאין לו מה להסתיר. כך התאפשרה לראשונה כניסת עיתונאים וצלמים לאולם, אך מייד עם פתיחת הישיבה קרא יושב-ראש הוועדה, יצחק כהן, מיכתב של שרון מיום הראשון, ערב החקירה, שבו הוא ביקש כי אחרי דיברי פתיחה כלליים שלו, תיסגר הישי-